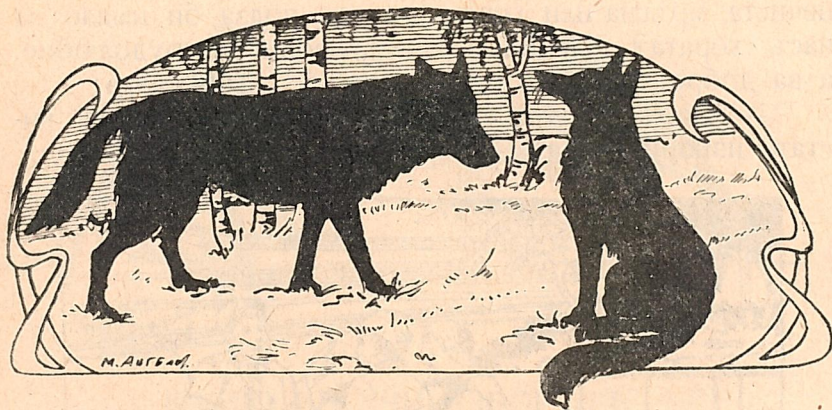

НА ГОЩАВКА

Случайно — на една поляна
се срѣщатъ Вълчо и Лисана.
(Не сж се виждали съ години,
макаръ че близки сж роднини).
„Защо си тжженъ, що си самъ,
какво те носи пакъ насамъ“ —
започна Лисата лукава.
Отдавна не си билъ тждява.
Научи ли? — сгодихме Ежко
(ергенъ на стари дни е тежко).
Избрахме му за вѣрна булка
кжщовницата невѣстулка.
Но знаешъ ли, че вѣвъ чифлика
на Дочо Косеровъ — Патрика
и тазъ година, слава Богу,
отъ всичко има все по много:
кокошки, пилци, патки тлѣсти,
овци и агнета чевръсти...
Но ти какъвъ си днесъ — не зная —
изглеждашъ глупавъ и замаянъ.
Съ едина кракъ накуцвашъ, сякашъ —
вървишъ, вървишъ и току клѣкашъ.
Кожуха ти продранъ, разкжсанъ
и цѣлия си каленъ, мръсенъ...“
Отвърща Вълчо жално милно:
„Недей ме хока толкозъ силно —
азъ ида, сестро, отъ чифлика
на Дочо Косеровъ — Патрика.
Посрѣщнаха ме господарски
и ме изпратиха по царски...“

Дим. Симидовъ